

"Rasputin: Nástroj Židů", Alexander Jacob

UR unz.com/article/rasputin-a-tool-of-the-jews

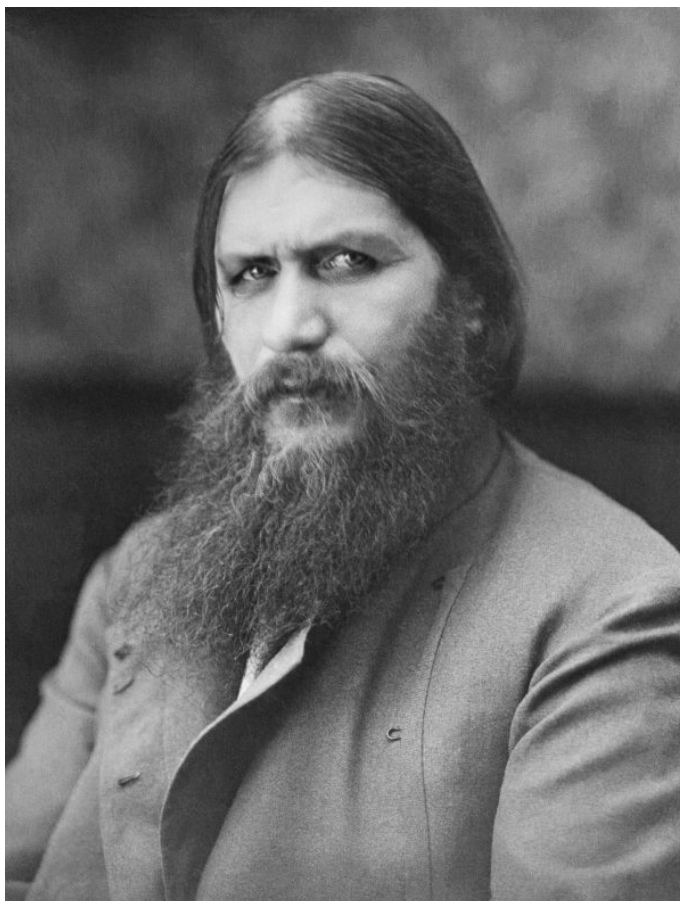
Alexander Jacob

June 27, 2023

← Úvod do dvou pojednání o Židech a...

Archiv Alexandra Jacoba

Sdílejte s Gabem

Grigori Rasputin (1864-1916)

Výňatky z Dr. Rasputin Rudolfa Kummera : *Nástroj Židů* , 1939

Přeložil Alexander Jacob

Rudolf Kummer (1896—1987) se specializoval na orientální studia na univerzitě v Erlangenu a od roku 1923 pracoval v Bayerische Staatsbibliothek jako knihovník. Pevný nacionalista Kummer se v roce 1919 stal členem Freikorps Epp a podílel se na svržení krátkotrvající Bavorské sovětské republiky. V roce 1922 vstoupil do

NSDAP a v roce 1931 do SS. V roce 1935 byl jmenován podtajemníkem na říšském ministerstvu pro vědu, školství a veřejné vyučování.

Kummerova kniha o Rasputinovi a jeho židovském soukromém tajemníkovi Aronu Simanovičovi je důležitá pro odhalení zásadní role, kterou Simanovič sehrál v posledních dnech romanovské monarchie. Zatímco o Rasputinovi a jeho vlivu na carský dvůr bylo napsáno mnoho, vlivu, který měl Simanovič na Rasputina v Petrohradě, byla věnována poměrně malá pozornost. Kummer používá vlastní paměti Simanoviče, přeložené do němčiny jako *Rasputin der all-mächtige Bauer* (1928), odhalit, jak Simanovič, jednající jménem mezinárodního židovstva, manipuloval Rasputinem u carského dvora, aby získal ústupky pro ruské židovstvo. Simanovič byl ve své misi úspěšný, i když sám Rasputin byl zavražděn v důsledku svých intervencí ve prospěch Židů, které většina ruské aristokracie nenáviděla. Navíc Rasputinovi šlo během války hlavně o dosažení míru, který by snížil krvavé oběti, které rolnictvo muselo přinést vlasti. Tento pacifistický postoj a jeho úzké spojení s německou carevnou – která se na něm stala závislou, když si všimla blahodárného účinku, který měl na jejího hemofilického syna – byly další motivací pro aristokratické spiklence, kteří zavraždili Rasputina. Podle Kummerova názoru je však Rasputinův příběh pouze náhodným efektem většího politického schématu plánovaného mezinárodním židovstvem na emancipaci ruského židovstva – a zničení ruské říše. Neboť, jak říká Kummer: „Nebyl to Rasputin, kdo byl tajnou, temnou silou, která stála za carem a carevnou, ale Simanovič, Rasputinův židovský tajemník, jako zástupce zájmů celého mezinárodního židovstva.

Ch. 3: Rasputinova kariéra

Grigori Yesimovič Rasputin se narodil v Pokrovskoye (Sibiř) jako syn farmáře 7. července 1872. Jako data narození se však uvádějí také roky 1871 a dokonce 1874. O jeho mládí nelze sdělit žádné

konkrétní podrobnosti, a to natolik, že se o mládí této pozoruhodné osobnosti vytvořily fantastické legendy. Uvádí se, že to byl dobromyslný chlapec toužící po vědění, ale velmi citlivý.

Ve 20 letech se oženil se selkou ze sousední vesnice. Manželství bylo šťastné, ale bylo velmi zarmouceno smrtí prvorozeného dítěte, které zemřelo, když mu bylo šest měsíců. Vnitřně rozrušený podnikl pouť do kláštera Verchoturje a věnoval se poustevníkovi, který měl zvláštní pověst světce. Tam znovu našel svou duchovní rovnováhu a vrátil se do své vesnice, kde opět léta působil jako farmář. Během této doby se mu také narodily dvě dcery, Maria a Barbara, a jeho jediný syn Dmitrij. Pak náhle do Rasputinova života vstoupila náboženská zkušenost, která ho přiměla podniknout s přítelem pouť, která ho zavedla na horu Athos. Žil z almužen a pracoval tam v klášteře jako rolník.

Teprve po třech letech se vrátil do rodného města, kde se opět věnoval své obvyklé práci. Zároveň se začal zabývat náboženskými otázkami a zřídil tajnou podzemní modlitebnu. Zde se k nelibosti místních kněží často scházeli rodinní příslušníci a příležitostně i hosté ze sousedství ke společným modlitbám.

Rasputin při těchto příležitostech vyprávěl o své pouti nebo se zabýval náboženskými záležitostmi. Na tyto modlitby pomalu přicházelo stále více lidí, takže tato shromáždění musela být přenesena do domu. Tak vznikl první okruh Rasputinových obdivovatelů.

Po nějaké době podnikl i delší pouť, která ho zavedla do Kyjeva a Kazaně.

V roce 1904 se mu podařilo realizovat dlouho uctívanou touhu; odešel do Petrohradu, aby se seznámil s otcem Janem z Kronštadu, [A2]který byl uctíván v celém Rusku.

Několik dní po svém příjezdu do Petrohradu se Rasputin s poutnickou taškou na zádech zúčastnil bohoslužby tohoto věštce-kněze. Kostel byl plný, bylo přítomno pozoruhodně mnoho elegantně oděných dam z petrohradské společnosti, zatímco Rasputin stál v jedné z posledních řad. Ke konci bohoslužby Jan z Kronštadu náhle

přistoupil ke své komunitě, ukázal na Rasputina a zvolal na ostatní hosty při přijímání: „Nejste hoden účastnit se nejprve přijímání – ten pokorný poutník, který stojí za vámi, je hodný.“

Rasputin byl okamžitě odveden na frontu a tímto způsobem se seznámil s tímto vysoce váženým knězem, který ho nazval „vyvoleným Bohem“.

Tím došlo v Rasputinově životě k události, která, jak se zdá, měla zásadní význam pro jeho další vývoj. Sympatie, které byly zveřejněny nejmilovanějším knězem Ruska pro zcela neznámého poutníka ze Sibiře, způsobily, že se četní stoupenci tohoto Jana z Kronštadtů začali o Rasputina zajímat a chtěli se s ním seznámit. Brzy si také získal pověst toho, že umí léčit nemocné lidi a že má k dispozici tajné síly.

Na své cestě do Petrohradu se Rasputin v roce 1905 seznámil s carským kaplanem Archimandrite Theophanem, který ho seznámil s biskupem Hermogenem ze Saratova.[A3]a mnich Iliodor.[A4]Ten byl velmi uznávaným kazatelem pokání a zároveň stál ve službách politické propagandy „Svazu ruského lidu“.[A5]K jeho svazu, který vznikl v době revolučních marxistických zmatků, které byly důsledkem prohrané války proti Japonsku, patřili i četní vlastenečtí ruští kněží.

Rasputin prohlašoval v té době často — jak uvádí jeho dcera Maria ve své knize— který sympatizoval s touto politickou orientací. „Unie ryzího ruského lidu“ v té době podnikla boj proti liberalismu, marxismu a židovstvu, kteří byli v letech 1905 až 1906 zastánci ruské revoluce.

Kolem této doby se Rasputin také poprvé dostal do kontaktu s dvorskými kruhy. Zde se však zdroje drasticky rozcházejí. Například Rasputinova dcera tvrdí, že Archimandrite Theophanus představil jejího otce velkovévodovi Nikolaji Nikolajevičovi,[A7]budoucí ruský generalissimo — který byl známý svým sklonem k náboženské mystice — a jeho manželka, velkovévodkyně Anastasia Nikolaevna. V jejich domě Rasputin také přišel do kontaktu s velkovévodou

Petrem Nikolajevičem[A8]a jeho manželky, velkokněžny Milice Nikolajevny. Oba velkovévodové byli bratři, zatímco výše zmíněné velkovévodkyně byly dcerami krále Nikity Černé Hory.[A9] Rasputinův soukromý tajemník Simanovič na druhé straně tvrdí, že obě velkovévodkyně se s Rasputinem seznámily u příležitosti pouti do Kyjeva.

Ale ať už to bylo jakkoli, v každém případě je jisté, že prostřednictvím těchto dvou velkokněžen byl Rasputin představen císařskému páru.

Jak bylo toto setkání zahájeno a jaké okolnosti toto setkání přineslo, si zaslouží podrobné zhodnocení.

Ch. 6: Žid Aaron Simanovich

Nejdůležitějším zdrojem o Aronu Simanovičovi je jeho vlastní dílo *Všemocný rolník Rasputin*. Ve světle porozumění rasové otázce tato kniha podstatně nabývá na významu – skutečnost, kterou Simanovič nepředvídal a skutečně ji jistě zamýšlel. Jeho publikace nám totiž nabízí klíč k mnoha zprvu nevysvětlitelným událostem na ruském císařském dvoře a mezi ruským lidem.

Mnoho osobností tehdejšího politického života v Rusku Simanoviče krátce zmínilo, jiné raději tohoto Žida za Rasputinem obecně nezmiňovaly. Zda se to stalo vědomě, nebo kvůli neznalosti židovské otázky nebo kvůli strachu ze židovství, může zůstat nerozhodnuté.

Pro mnoho ruských emigrantů, kteří si například našli skromné živobytí ve Francii, by jistě znamenalo velké riziko podnítit moc Židů zmínkami o židovském muži za divotvorem u carského dvora.

Takže Rasputinův tajný židovský soukromý tajemník zůstal dlouho neznámý/

Ale tento stav se změnil jedním tahem, když Simanovič, prosycený významem vlastní osobnosti a pocitem triumfu své rasy, vydal výše zmíněnou práci. Aron Simanovich ve své ješitnosti a židovské aroganci mluví otevřeně o soukromých věcech a odhaluje skutečné cíle své dřívější činnosti soukromého tajemníka vlivného rolníka u carského dvora.

Takže tato odhalení jsou zvláště vhodná k tomu, aby poskytla hluboký vhled do židovské mentality a tajných židovských sítí, do hluboké nenávisti a židovského pohrdání.

Tím se Simanovič stal přesně vzorovým příkladem pro židovské způsoby fungování.

Aron Simanovich se narodil v roce 1872 a pochází z židovských kruhů, které nejsou bohaté. Vyučil se klenotníkem a brzy podnikal v Kyjevě. V roce 1902 se rozhodl přestěhovat do Petrohradu, protože život v provinciích mu nabízel příliš málo vyhlídek na zisk.

Z těchto důvodů využil příznivých rodinných vztahů, které mu rodina jeho manželky nabídla. Pocházela z židovské venkovské podnikatelské rodiny, z níž se již mnoho členů rodiny usadilo v Petrohradě díky podpoře ministra hraběte Witteho a jeho manželky hraběnky Mathildy, dcery židovského obchodníka.

Okamžitě se mu uvolnila cesta a navázání prvních obchodních vztahů umožnili tito židovští rasoví soudruzi. Bylo dosaženo první fáze jeho vzestupu.

Život v provinciích, kterými opovrhoval, byl tím ukončen. V tomto období píše plný opovržení pro góje:

Tam jsem musel, stejně jako ostatní Židé, tolerovat veškeré možné obtěžování a ponižování namířené proti mně. To mi ale poskytlo také bohaté zkušenosti s komunikací s policií a dalšími státními úředníky. Již v provincii jsem se spojil s mnoha známými v těchto kruzích a dosáhl jsem určitého mistrovství v umění jednat a uplácet státní úředníky. Tyto zkušenosti byly velmi cenné pro mou budoucí činnost.

Jeho podnikání v Petrohradě se rozvíjelo výborně, ale vedle toho si ponechal dceřinou společnost v Kyjevě. Jeho zvýšený příjem mu umožnil vést život, po kterém už dlouho toužil. Podle vlastního přiznání rád a často navštěvoval kluby a kabarety, závodiště, aby našel přijetí v takzvaných lepších společenských kruzích.

Konečným cílem však zůstávalo nemilosrdně využívat tyto nově vytvořené společenské vztahy komerčním způsobem. Simanovich o tom informuje:

Vášeň pro hazard je, jak známo, síla, která snadno spojuje muže a způsobuje, že se zapomíná na sociální a národnostní rozdíly. Touha po rozkoši způsobuje, že ti, kdo se jí stali obětí, nejsou příliš vybíraví v okruhu svých známých a ve způsobu, jakým si obstarávají prostředky pro své drahé vášně. Brzy jsem se v tomto světě ocitl v pohodě a mohl jsem využít vztahy v něm vytvořené k expanzi svých obchodních podniků.

Tím se dostal do kontaktu s různými osobnostmi císařského dvora, např. s knížecími bratry Wittgensteinem, kteří jako důstojníci patřili k císařské tělesné strážce, a dále s dvorním správcem cara Francouzem Poincetem.

S Poincetem založil herní klub, který byl maskován jako šachový klub. Narukoval tam dva wittgensteinské knížata, kteří byli v neustálé finanční nouzi.

Tím si zavázal různé vlivné osobnosti dvora a stále více se přibližoval svému skutečnému cíli dosáhnout vlivu a moci. Zároveň získal hlubší vhled do každodenního života u dvora a komerční neznalosti a trapnosti dvorského kruhu. Dozvěděl se, kdo potřebuje peníze, a poté se pokusil tyto osobnosti poznat a nabídl jim svou finanční podporu ve formě půjček. Vedle toho vedl i nejrůznější další finanční obchody s dalšími lidmi, kteří se podobně ocitli ve finanční tísně. Ale zatímco své lichvářské úroky bezohledně vybíral od těchto nepříliš vlivných lidí, na členy dvorského kruhu byl opatrný.

Tím na sobě učinil závislé osobnosti, které zaujímaly přední společenské posty, a které pro něj tedy mohly mít velký význam. Zároveň je informoval o svých finančních obchodech a nezapomněl z nich udělat klienty svého klenotnictví.

Pro Simanoviče byla velmi cenná jeho známost se dvěma výše zmíněnými knížaty Wittgensteinovými, které na sobě učinil plně závislými díky jejich zápisu do svého herního klubu. Jejich zprostředkováním se nyní seznámil s osobnostmi, které měly přímý přístup k carovi a carevně a na jejichž známosti proto Žid Simanovič přikládá zvláštní hodnotu.

Jednalo se o vlivnou dvorní dámu carevny, princeznu Orbeliani, osobní přítelkyni a dvorní dámu carevny Annu Vyrubovou a také dvorní dámu slečnu Nikitinu a princeznu Astaman-Galizinu.

Stejně tak se z carova doprovodu seznámil s kavkazskými princí Uchou Dadianim a Alekem Amilakvarim a také s celým důstojnickým sborem císařské tělesné stráže. Tím zároveň získal přístup do císařského paláce a v krátké době poznal celý dvorní personál. Když vypukla rusko-japonská válka, spěchal na dějiště války, přirozeně ne jako voják, ale jako majitel kočovného kasina. Ale tato válka mu umožnila vydělat spoustu peněz vykořisťováním důstojníků za frontou nebo důstojníků na dovolené z fronty. Tímto způsobem i přes neblahý průběh války pro Rusko vrátil bohatého muže do Petrohradu, kde, podporován nečestně nabytým majetkem, provozoval své klenotnictví a své lichvářské obchody ve výrazně rozšířené podobě.

Stále více se stával půjčovatelem peněz pro mladé ruské aristokraty, kteří se ocitli ve finanční nouzi. Jeho obchod s drahými kameny u dvorních kruhů neustále rostl. Simanovich o tom chlubně hlásí:

V domě princezny Orbeliani jsem tedy vstoupil jako první před dvorní dámou jako klenotník, prodavač a znalec drahých kamenů. Brzy jsem se pro ně stal nepostradatelným. Moje kapsy byly vždy plné drahokamů. Podařilo se mi získat důvěru a shovívavost osob ve vysokých funkcích a byl jsem zasvěcen do mnoha tajemství dvorského života. Brzy jsem stál na pevné zemi. Moje sebevědomí rostlo, zvláště když jsem si všiml, že mé vztahy se soudními kruhy na mnoho lidí zapůsobily. Moje žádosti a přání našly pozornost ve vlivných vládních kruzích. Bylo mnoho těch, kteří mě chtěli potěšit a ochotně mi sloužili. Ze své strany jsem se snažil být těmto lidem užitečný.

Vždy stejný obraz, jaký nabízí Žid na knížecích dvorech! Nejprve se snaží proniknout do podlézavé podlézavosti nebo pokryteckého přemlouvání, poté vytváří pouta malými či velkými dary nebo přímo korupcí vlivných osobností, aby nakonec rozvinul známost vládnoucích knížat.

Tímto způsobem postupoval Simanovič i u ruského soudu. Prostřednictvím princezny Orbeliani se seznámil s carevnou Alexandrou, která ho požádala o radu ohledně některých šperků. Později mu carevna opakovaně dávala zakázky, které prováděl se

zvláštní péčí. Tím Simanovich dosáhl svého cíle: byl nyní 'dvorním klenotníkem'. Ale se skutečným židovským opovržením podává zprávu o svém podnikání:

Znal jsem její (tedy carevninu) šetrnost a ceny šperků, které ode mě kupovala, jsem nastavil obzvlášť nízko. Když ode mě něco koupila, zkontrolovala poté u dvorního klenotníka Fabergého, zda je cena přiměřená. Pokud se dvorní klenotnice divila nízké ceně, byla mimořádně potěšena. Pro mě samozřejmě byla hlavní přízeň carevny. Často kupovala šperky na splátky. Rád jsem jí vyhověl a tím potěšil především ji. Dokonce i lidé z jejího okruhu ode mě chtěli ústupky při nákupu šperků. Snažili se v rámci možností získat výhody skrze mě a já jsem rád spolupracoval. Mým záměrem skutečně bylo, aby mě lidé milovali, a to se mi podařilo. Ti samí lidé se pak postarali o to, aby dali najevo, že jsou za mé služby vděční.

Všechny tyto kontakty Žid Simanovič dosáhl, i když na ruském dvoře a v tehdejších předních ruských kruzích převládal antisemitismus! Ale rasové odmítnutí židovstva tam bylo zcela neznámé. Pokud se Žid nebo Židovka nechala pokřtít, byli u soudu skutečně přijatelní! Kromě toho byli lidé také toho názoru, že existují „ctihodní Židé“ a mezi ně patřil i mazaný a mazaný Žid Simanovič.

I sféra vlivu, kterou si Simanovič vytipoval, však vyhovovala především jeho činnosti, která sloužila pouze židovským cílům. Společenský život spotřebovával obrovské množství peněz a korupce proto pronikla do nejvyšších kruhů.

Vnitřní politika byla plně nejednotná a nesourodá, politické vraždy byly na denním pořádku. Zdálo se, že Rusko už v té době kráčí vstříc nejisté budoucnosti, protože vládl hrubý egoismus a chyběl veškerý pospolitost.

Pak došlo v Simanovičově životě k události, která mu umožnila zasáhnout se vší silou v otázce celého židovstva v Rusku.

V roce 1905 se Simanovič dozvěděl, že v Kyjevě, kde zůstala jeho rodina, vypukl židovský pogrom. Okamžitě tam odcestoval a našel svůj obchod vydrancovaný. Jeho obchodní manažer a řada jeho příbuzných byli zabiti. Ohrožen byl dokonce i jeho život a život jeho rodiny. Ale podařilo se mu uprchnout. Okamžitě odcestoval s rodinou do Berlína, aby uklidnil své obavy.

Simanovič zůstal v té době dlouho v Berlíně a rozhodl se všemi prostředky pracovat na emancipaci židovstva.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Když se tedy vrátil do Petrohradu, vyhledal Rasputina, s nímž se seznámil, jak bylo uvedeno výše, již před několika lety. Vyhledal ho s tajným úmyslem využít svého již tak značného vlivu v soudních kruzích pro židovství. Věděl totiž, jak důležitý je právě vliv staretůmůže být pro něj. Sledoval proto tuto známost a s Rasputinem se často setkával u princezny Orbeliani a u dvorní dámy Vyrubové. Ale teprve po Rasputinově rozchodu se svými dřívějšími dobrodinci ze Svazu ruského lidu se mezi oběma muži rozvinuly užší vztahy.

Ch. 7: Simanovich se stává Rasputinovým soukromým tajemníkem

V prvních letech svého pobytu v Petrohradě žil Rasputin pouze z nepravidelných příspěvků cara; protože neměl vůbec žádný smysl pro finanční stránku života a nerad se zabýval finančními záležitostmi. Jako bezstarostný muž se velmi málo staral o budoucnost; jeho soukromý život se tedy odvíjel bez řádu, i když se o něj staral císařský dvůr.

Simanovič si však brzy všiml Rasputinovy neobratnosti v záležitostech každodenního života. Nabídl proto startérům svou pomoc, kterou tito rádi přijali. Simanovič se tedy ujal péče o své hmotné blaho a Rasputin byl rád, že je této péče osvobozen. Tím Žid rozhodně zasáhl. Rasputin ukázal, že je Simanovičovi za tuto pomoc vděčný, a zakrátko se z nich stali přátelé. Simanovič o tom v kapitole nazvané „Mé přátelství s Rasputinem“ píše následujícím způsobem:

Brzy jsem se pro něj stal nepostradatelným. Postaral jsem se o všechny jeho drobné každodenní potřeby. Moje světská zkušenost a moje znalost poměrů velkoměsta na něj zapůsobily. Pomohl jsem mu zorientovat se v Petrohradě. Mnoho věcí pro něj bylo přirozeně nových a zvláštních a ve všech svých záležitostech si zvykl na mou radu. Tím jsem se stal jeho tajemníkem, jeho správcem a jeho opatrovníkem. Nakonec Rasputin bez mé rady neudělal žádný vážný krok. Byl jsem zasvěcen do všech jeho záležitostí a tajemství. Pokud byl Rasputin neposlušný, často jsem na něj křičel a on se choval jako školák, který něco rozbil. O tom nebylo veřejně známo nic; vědělo se jen, že jsem byl prostřednictvím Rasputina schopen získat téměř vše od cara, carevny, ministrů a většiny ostatních osob, které držely moc.

Je důležité mít na paměti tato přiznání Žida Simanoviče, která zapsal do své knihy *Rasputin, všemocný rolník* hned na začátku svého „přátelství“ s Rasputinem. Neboť plně odhalují tajemství dalšího působení Rasputina na ruském císařském dvoře.

Židovský tajemník Rasputin tím zcela otevřeně přiznává, že měl Rasputina bezpodmínečně ve své moci, takže tento neprovedl žádnou významnou transakci bez rady svého tajemníka. Dále Žid vychloubačně prohlašuje, že dokonce zvítězil nad Rasputinovou vůlí a vnutil mu svou vůli.

Lze zde ještě vůbec mluvit o „všemocném“ nebo „všemocném rolníkovi“? Ne! Simanovič, který jasně rozpoznal současný a budoucí význam Rasputina pro židovstvo, využil neohrabanosti stareců v záležitostech každodenního života a neustále ho připoutával k sobě. V tomto měl na mysli jediný cíl: využít respekt, který Rasputin požíval u císařského páru, zcela pro zájmy Židů.

Je však třeba přiznat, že Simanovič na to šel tak obratně, že jeho rozhodující vliv na Rasputina zůstal veřejnosti skrytý. Ale z toho důvodu je dnes naší povinností jasněji poukázat na nezdravou, podvratnou roli tohoto Žida.

Nebyl to Rasputin, kdo byl tajnou, temnou silou, která stála za carem a carevnou, ale Simanovič, Rasputinův židovský tajemník, jako zástupce zájmů celého mezinárodního židovstva.

Že se Simanovič nestal poradcem a tajemníkem Rasputina v důsledku náhodného schválení carem, je jasné. Jednal na vyšší rozkaz.

Když byla po zhroucení carského režimu ustavena vyšetřovací komise, bývalý ředitel celého policejního útvaru mimo jiné prohlásil:

Simanovič se netajil svou národní židovskou mentalitou, nezištně pomáhal svým náboženským soudruhům a snažil se o změnu vládní politiky v židovské otázce.

Na začátku své činnosti Rasputinova tajemníka se Simanovič přirozeně choval velmi opatrně. Důležité však bylo nejprve pomalu osvobodit Rasputina od jeho dřívějších poradců a přátel, aby byl plně závislý na své nové soukromé sekretářce. Simanovič se proto nejprve omezil na péči o Rasputinovo fyzické blaho a na co největší usnadnění jeho pobytu v Petrohradě.

Ch. 8: Rasputinův životní styl

Pokud Rasputin vedl v prvních letech svého pobytu v Petrohradě klidný, pravidelný život, nechal se později přimět ke změně a hojně se věnovat vínu. Zalíbení našel především v silné madeiře. Tuto preferenci Simanovič ve velké míře podporoval. Dokazují to mimo jiné zprávy agentů ruské tajné policie „okhrana“, kteří Rasputina neustále sledovali. Tak například detektiv hlásí následujícím způsobem:

14. března. Simanovič, Rasputinův tajemník, přišel s bednou obsahující šest lahví vína, kaviár a sýr.

Simanovič ale také věděl, že Rasputin dává přednost kolotočům, hudbě, tanci a zvláště ženám. Omluvně o tom píše: „Muž bujarého, vášnivého temperamentu potřeboval silné, hluboce stimulující zážitky.“

Na jiném místě hlásí:

Rasputin, sám vášnivý libertin, měl nejlepší vztahy se všemi známými kurtizánami hlavního města. Milenky velkovévodů, ministři, finančníci s ním byli přátelé. Znal tedy všechny skandály, vztahy vlivných mužů, noční tajemství vyšší společnosti a dokázal tyto informace využít k rozšíření svého vlivu ve vysokých vládních kruzích. ... Kurtizány měly v té době zvláště velký vliv a předrevoluční Petrohrad se na tomto poli projevoval některými nejpозорuhodnějšími osobnostmi.

Často se stávalo, že Rasputin pozval tyto kamarádky na noční orgie v elegantní restauraci, která spotřebovala velké množství peněz. Víno tu totiž teklo potoky a navíc Rasputin obdarovával všechny své kamarádky. Zpravidla zde hrála cikánská muzika a Rasputin, vášnivý tanečník, tančil ruské tance.

Přítomné ženy však této příznivé příležitosti využily buď k tomu, aby vytáhly peníze pro sebe, nebo se na Rasputina obrátily jménem svých přátel či příbuzných.

Simanovič znal tyto vášně svého pána až příliš dobře, ba dokonce je podporoval, aby Rasputina učinil stále poslušnějším a čím dál více ho připoutával k sobě.

Je přirozeně jasné, že tento životní styl starets spotřeboval obrovské množství peněz. Ale tyto částky Simanovič neustále obstarával.

Simanovič se totiž za prvé postaral o to, aby na příkaz cara bylo Rasputinovi přidělováno 5000 rublů měsíčně z prostředků ministerstva vnitra; a za druhé, opatřil si prostředky ze zvláštních zdrojů, o kterých píše: "Tak jsem sehnal peníze pro Rasputina ze zvláštních zdrojů, které nikdy nezradím, abych neublížil náboženským soudruhům."

Takže Židé primárně financovali kolotoče a orgie Rasputina!

Že si Simanovič prostřednictvím těchto služeb společensky příliš nevedl, je jasné. Neboť kruh Rasputina se stále více rozrůstal a jeho vliv byl stále větší, zvláště poté, co mu bylo v říjnu 1912 připsáno další uzdravení careviče.

Neboť při projížďce na člunu si dědic přitiskl stehno na bok člunu a zranil se. To způsobilo silné vnitřní krvácení, které nejvážněji ohrožovalo chlapcův život. V tříslech se objevila nebezpečná infekce. Jeho teplota neustále stoupala, takže ošetřující lékaři označili stav dědice za beznadějný.

Od 8. října byly tisku denně podávány informace o stavu careviče. Zároveň se ve všech kostelech Ruské říše konaly rogační bohoslužby za jeho uzdravení. Jeho stav se však stále zhoršoval, takže lidé již počítali s Alexejovou smrtí.

V tísní carevna zavolala svou přítelkyni Vyrubovou a dala jí telegrafovat Rasputin, který byl v té době ve své rodné vesnici. Telegram byl odeslán 12. října v 11:30 v noci a do Pokrovskoje dorazil druhý den odpoledne. Rasputin okamžitě vešel do svého pokoje a tam se pomodlil. Po hodině poslal carevně následující telegram: „Nenech se znepokojoovat; nemoc není tak nebezpečná, jak se zdá. Zjevný dědic zůstane naživu, doktoři by ho neměli vyděsit.“

Tato odpověď dorazila císařskému páru 14. října a 15. dne náhle teplota pacienta značně poklesla. Po dvou dnech již došlo k rozhodujícímu zlepšení jeho zdravotního stavu; dědic byl zachráněn! V listopadu se carova rodina vrátila do Petrohradu.

Jako vděčnost za záchranu svého syna královský pár objednal Rasputina také do Petrohradu. Kromě toho si carevna přála – protože byla silně přesvědčena o příznivém vlivu Rasputina na zdraví dědice – nyní po jeho neustálé přítomnosti na císařském dvoře.

Starets se tak stal u dvora nepostradatelným. Nic na tom nemohly změnit ani informace o jeho změně životního stylu, které byly císařskému páru přineseny. Carina prohlásila, že to byly zlomyslné pomluvy, a jen mnohem blíže se přimkla k domnělému zachránci svého syna, v němž viděla světce.

Ale pověst o tomto novém léčení careviče se rozšířila rychlostí blesku a nezvykle zvýšila vážnost a pověst staretů.

Ch. 16: Rasputin a židovská otázka

Jako každý Rus se Rasputin nejprve židovství vyhýbal. Všechny pokusy svého židovského tajemníka – kterého zprvu považoval pouze za správce svých komerčních zájmů – zajímat ho o židovské záležitosti, odmítal s jistou vnitřní averzí.

Navíc si ze svého protižidovského postoje k Simanovičovi nic nedělal. Často mu také vyprávěl, že si car stěžuje na Židy, že mu jeho ministři předkládají podrobné zprávy o židovském nebezpečí, poučují ho o podvrtné, korupční činnosti Židů a revolučních hnutích židovské mládeže.

Ve svém rozsudku o židovství Rasputin v té době ještě stál pod vlivem cara a určitých protižidovských kruhů na císařském dvoře a v ruské pravoslavné církvi.

Simanovič pozoroval tento postoj staretů s velkou úzkostí, a proto se rozhodl učinit z protižidovského Rasputina – pomalu, ale jistě – obhájce Židů. Potřeboval totiž Rasputinovu pomoc ke konečnému dosažení svých cílů.

Byl proto rozhodnut všemi prostředky zabránit jakémukoli veřejnému přesunu Rasputina do tábora antisemitů. Snažil se nejprve postupně neutralizovat vliv cara a carevny v tomto ohledu.

V této souvislosti je velmi pozoruhodný následující Simanovičův výrok:

Představitelé židovské společnosti, která byla o této nebezpečné situaci informována, se nesmírně báli a učinili mou povinností udělat vše, abych zabránil Rasputinově konverzi k antisemitismu. Bylo nám zcela jasné, že takový obrat může mít děsivé následky.

Kromě toho byl Rasputin v té době na vrcholu své moci a pověsti, zatímco Nicholas II se ve stejné době stal členem „Svazu ruského lidu“, který všude v Rusku zavedl židovské pogromy.

Simanovič jasně rozpoznal, co je v sázce, a s odhodláním provedl – podporované předními židovskými kruhy Ruska – své úsilí získat Rasputina pro židovstvo. Vskutku, byl by Rasputinovým soukromým tajemníkem nadarmo, kdyby jasně nerozpoznal jeho vlastnosti a nejednal podle nich. Postupoval tedy zcela promyšleně.

Nejprve přivedl Rasputina do kontaktu s bohatými židovskými rasovými soudruhy, například s židovskými milionáři Ginzburgem, Soloveitčikem, Manusem a Kaminkou.

Simanovič dále dokázal často zařídit, aby bohatý Žid Ginzburg navštívil Rasputina právě v době, kdy byli přítomni prosebníci, kterým bylo možné pomoci pouze penězi. Rasputin si Ginzburg okamžitě nechal vzít veškerou hotovost, kterou Rasputin okamžitě rozdělil přítomným prosebníkům se slovy: „Přišel bohatý muž, který chce své peníze rozdělit mezi chudé.“

Při jiných příležitostech Rasputin požádal bohaté Židy, kteří byli přítomni, aby dali pár set rublů chudým. Ale podle Simanovičových prohlášení Rasputin nikdy nežádal peníze od těchto židovských milionářů pro své vlastní potřeby.

Kromě toho na Rasputina udělalo velký dojem, že od této chvíle mohl prostřednictvím Simanoviče posílat chudé lidi ke zmíněným židovským milionářům s papírem, na kterém byl dotyčný milionář požádán, aby prosebníkovi pomohl.

Že byly tyto Rasputinovy požadavky splněny, je zřejmé, neboť tyto případy pomoci měly Rasputina přesvědčit o humanitnosti a připravenosti Židů pomoci s ohledem na nemajetný ruský lid.

Zároveň byl splněn i další cíl: tito židovští almužny byli propagováni ve všech ruských prodejnách jako šlechtní dobrodinci.

Protože Simanovič dále věděl, jak snadné je probudit v Rasputinovi pocity soucitu s chudými a pronásledovanými muži, snažil se sám předložit veřejnosti zvláště do očí bijící případy židovských prosebníků. Tím se mu podařilo postupně probudit svůj soucit s židovským lidem.

Nyní bylo dosaženo bodu, kdy se Simanovič mohl posunout k tomu, aby Rasputin rozhodně získal pro židovstvo.

Přední židovské kruhy si mezitím vypěstovaly v Simanoviče nejúplnější důvěru a pověřily ho pro jeho vztahy s předními vládními kruhy komplexním řešením židovské otázky.

Uskutečnila se řada schůzek představitelů ruského židovstva se Simanovičem, který byl pověřen „usilovat a pokud možno i realizovat emancipaci židovského obyvatelstva“.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Simanovičovým styčným mužem v těchto kontaktech byl židovský milionář a válečný zisk Moses Ginzburg, který nashromáždil svůj majetek během rusko-japonské války v Port Arthuru. Ale Simanovič nyní tlačil kupředu k akci, protože podle jeho názoru vzbuzovala největší obavy situace Židů.

Simanovič podává zprávu s velkou hrdostí o svém jednání se svým židovským důvěrníkem Ginzburgem. Tyto diskuse však natolik svědčí o dalším modu operandi Simanoviče – který se od té doby právem považoval za židovského komisaře –, že jsou zde doslovně citovány ze Simanovičovy knihy. Zde Simanovich uvádí:

Teď je ta chvíle příznivá, protože v Petrohradu máme výborné vztahy. Tyto vztahy musíme využít nejen ke zlepšení situace jednotlivých Židů, ale i v zájmu celé židovské populace. Židovská společnost se rozhodla aktivovat všechny své kontakty, prostředky a síly k realizaci emancipace Židů. O peníze nouze nebude. Židé se rozhodli poskytnout velkou částku peněz každému, kdo by je v jejich úsilí podpořil. Kdybych způsobil židovskou emancipaci, mohl bych se stát nejbohatším mužem v Rusku a kromě toho by bylo mé jméno zapsáno do židovských „Pinkes“ (pamětních knih).

„Máte skvělé kontakty,“ prohlásil Ginzburg, „a máte přístup do míst, která až dosud nebyla Židům nikdy přístupná. Získejte pomoc od Rasputina, se kterým máte tak dobré vztahy. Rasputin poslouchá vás a car poslouchá Rasputina. Byla by škoda pustit tak dobrou příležitost. Dospěl jsem k přesvědčení, že Rasputin může dosáhnout všeho, co si přeje. Je schopen strhnout všechny ministry. Nemůžeme tolerovat, že Nikolaj Nikolajevič a jeho komplicové zabíjejí a drancují nešťastné Židy na poli válečných operací a že Židé v celém Rusku jsou tvrdě utlačováni. Dostanete od nás vše, co potřebujete pro své cíle. Pokud se stanete obětí svého úsilí, pak s vámi půjde dolů celý židovský národ.“

Toto pověření celého Židovstva Ruska Simanovičovi poskytlo jasné světlo pro naše další vyšetřování. Od této doby vystupuje Rasputinův tajemník pouze jako představitel židovství a celá jeho činnost slouží pouze židovským zájmům.

Simanovič poté slíbil komisaři ruských Židů, že se zcela oddá boji za práva a zájmy židovského národa, a začal ihned předkládat návrhy. Jako nejnaléhavější opatření navrhoval uspořádat schůzku židovských představitelů s Rasputinem, aby se prvně jmenovaný mohl na vlastní kůži seznámit s Rasputinovým postojem k židovské otázce. Návrh byl přijat, Simanovič šel za Rasputinem a vysvětlil mu, že všichni jeho židovští známí doufají v jeho podporu v boji za emancipaci Židů. Rasputin řekl, že je připraven vystoupit na schůzce se zástupci židovstva. Ale účast na tomto setkání předních ruských Židů měla pro Rasputina zásadní význam.

Ch. 18: Rasputin jako představitel židovských zájmů

Ve snaze pomoci svým novým přátelům se Rasputin všude potýkal s odporem vlivných osobností i s protižidovským postojem ministrů. Obrátil se proto na Simanoviče s žádostí, aby jmenoval osoby, které by ho mohly podrobně informovat o situaci Židů v Rusku. Tyto lidi mohl Simanovič přirozeně okamžitě dát k dispozici ze své vlastní kanceláře a Rasputin byl informován a instruován velmi jednostranným způsobem ve prospěch Židů.

Nyní také nadešel čas zapojit Rasputina do velké podpůrné akce, kterou Simanovič pro své rasové druhy vyvolal. Protože bez Rasputinovy spolupráce by nebylo možné dosáhnout mnoha záležitostí.

Zvláštní zájem Simanoviče byl nejprve o židovskou mládež. To znamená, že ruská vláda povolila Židům vstup na střední školy a univerzity pouze ve velmi omezeném počtu, aby tato vzdělávací místa vyhradila především pro syny a dcery ruského lidu. Získat výjimky bylo pro Židy do té doby velmi obtížné a stálo to spoustu peněz.

Zde Simanovič považoval za naléhavé přinést Židům úlevu:

Denně jsem byl útočen telegrafem, dopisy i ústně, abych pracoval pro židovskou mládež, které současné rozhodnutí bránilo v jejích vzdělávacích aspiracích.

Tyto žádosti o přijetí do státních vzdělávacích institucí přicházely z celého Ruska k Simanovičovi, který je do té doby plnil, jak jen mohl. Ale Simanovič toho moc nedokázal. Možná se mu podařilo v jednotlivých případech tu a tam udělat výjimku, ale bylo nemožné, aby ve velkém množství prováděl vstup Židů do vysokých škol. Zde mohl pomoci pouze Rasputin. Ale pro židovskou domýšlivost a aroganci je příznačné, že Simanovič se ho po vytlačení staretů na židovskou frontu ujal samostatně.

Vyráběl ve velkém množství prázdné Rasputinovy doporučující dopisy vlivným osobnostem dvora, petrohradským profesorům a vyšším kněžím, které pak v případě potřeby rozdával svým chráněncům.

Simanovič se však postaral o to, aby tyto možnosti akademického studia pro Židy byly využívány v co největším počtu. Najednou se v hordách začali objevovat Židé, kteří si přáli, aby mohli studovat na univerzitě nebo na středních školách v Petrohradě. Simanovič jim všem poskytl Rasputinovy doporučující dopisy a osobně je vzal příslušným ministrům, kterým lhal, že samotná carevna obhajovala návštěvy těchto Židů. Pak Simanovich chlubí se:

Moje svěřenci pak byli přijati bez ohledu na pevně stanovenou kvótu.

Podlost tohoto způsobu jednání spočívá zejména v tom, že carevna o tomto zneužití svého jména neměla obecně ani ponětí a že na druhé straně však zjevný zásah carevny ve prospěch těchto Židů vyvolal oprávněný vztek mezi skutečnými Rusy a jejich nenávist k carevně německého původu jen vzrostla.

Velká část ruského lidu totiž viděla v Židech jen zrádce, špiony a šikany.

Ale Simanovich dosáhl tří věcí tímto tajným způsobem jednání:

- zaprvé, že jeho rasoví soudruzi měli dovoleno studovat dychtivě žádaná;
- za druhé, že vážnost carevny a tím i cara byla mezi vlasteneckými Rusy značně snížena;
- za třetí, že Rasputin byl kvůli svému zásahu pro Židy v Petrohradě nenáviděn, ale v důsledku toho k němu byl mnohem pevněji připoután.

Jak poslušným se Rasputin již stal, dokazuje následující významný Simanovičův výrok:

Rasputinovy dopisy, které napsal podle mého diktátu, zněly zhruba takto: „Vážený pane ministře, máma (tedy carevna) si přeje, aby tito židovští učenci studovali ve své vlasti, aby nemuseli odcházet do zahraničí, kde se stanou. revolucionáři; měli by zůstat doma. Grigori.“

Měl ještě nějaký ministr možnost pochybovat o pravosti znění dopisu oblíbence císařského páru? Výsledkem bylo, že nesčetní Židé dostali vstup na univerzity v celém Rusku.

Ale Simanovich se nezastavil u těchto úspěchů, šel naplno.

Jeho další úsilí bylo zaměřeno na odstranění omezení práva pobytu Židů v Rusku. Neboť Židům v Rusku bylo obecně zakázáno bydlet v Petrohradě nebo Moskvě nebo podnikat obchodní cesty mimo okres, který jim byl přidělen.

Tato omezení přirozeně bránila Židům v tom, aby mohli rozšiřovat své podnikání podle libosti nebo vykonávat svobodná povolání. Neboť právě velká města byla cílem nesčetných Židů. Tak byl Simanovič obležen peticemi, aby v těchto městech bylo dosaženo práva na osídlení. Ale i tady mazaný Žid věděl, co má dělat. Pro realizaci těchto nesčetných proseb zřídil velkou zvláštní organizaci s vlastní kanceláří. Díky podpoře Rasputina a díky vlastním vztahům s komerčními subjekty prosadil vše, aby mohl napsat:

| Povolení k pobytu jsem poskytl všem Židům bez výjimky, kteří mě oslovili.

Ale jak na to šel?

Ve skutečnosti existovala jedna možnost, jak se Židé usadit všude: právo na osídlení bylo uděleno židovským řemeslníkům, aby se usadili všude, kde chtěli provozovat své řemeslo. Museli však splnit jednu podmínku: každý Žid, který chtěl tohoto práva využít, se musel podrobit zkoušce, která však podle Simanovičova tvrzení nečinila žádné zvláštní potíže.

Zde se tedy nabízela možnost přestrojit Židy za řemeslníky a propašovat je dovnitř, i když řemeslníci nebyli. Tuto možnost tedy Simanovič plně využil. Simanovič ve své knize píše:

| Snažil jsem se získat pevný vstup do příslušné petrohradské obchodní komory a měl jsem rozhodující vliv na volbu představenstva. Moji kandidáti byli vždy zvoleni a byli pak mými věrnými spolupracovníky.

Povolení k pobytu jsem poskytl nejen lidem, kteří se skutečně řemeslu věnovali, ale i těm, kteří o řemesle, na kterém byli zkoušeni, neměli ani ponětí. Byli zapsáni do rejstříku jako tovaryši. Já sám jsem jako klenotník mohl mít tovaryše a plně jsem tohoto práva využíval, i když jsem v Petrohradě neměl dílnu. V mém bytě byla prázdná místnost s mnoha pracovními stoly, ale nikdo tu nikdy nepracoval. Moji takzvaní tovaryši se zabývali nejrůznějšími obchody, jen ne řemeslnou výrobou šperků. Byli mezi nimi herci, učitelé, zpěváci i spisovatelé.

Ve zvláště obtížných případech se však Simanovich obrátil na následující metodu:

Někdy se však stalo, že navrhovatel neměl žádné formální zdůvodnění pro přesun do Petrohradu. Pak jsem si nechal telegraficky zaslat dvě žádosti o povolení k pobytu v Petrohradě, jednu mně, druhou městkému kapitánovi Petrohradu a poté jsem navrhovateli telegraficky poslal: „Je vám sděleno, že jste až do odvolání přidělen kancléřství Petrohradu. kapitán města.“ K tomuto postupu se městský hejtman uchýlil zejména tehdy, když se ve složitých případech jednalo o obcházení omezení povolení k pobytu. Židé údajně přidělení do kanceláře městského kapitána mohli bez překážek žít v Petrohradě se svými rodinami.

Tímto způsobem získaly stovky Židů možnost usadit se v Petrohradě, provozovat své obchody a zakládat svou všepodvratnou činnost. Předchůdci budoucí židovské rasové nadvlády se tak mohli postupně shromáždit a připravit svou podvratnou činnost.

Ale obtížné případy židovských žadatelů byly nejprve předány samotnému Rasputinovi. Židé hledali jeho podporu zejména tehdy, když se dostali do konfliktu s policií nebo armádou. I tady pomáhal, kdykoli to šlo.

Změněný postoj k židovstvu jasně vyplynul i ze zacházení s navrhovateli v jeho kancléřství. Židovský jed na něj začal stále více působit. Simanovich o tom vítězně hlásí:

Pokud byli generálové, prohlásil (Rasputin) pohrdavě k nim: „Moji milí generálové, jste zvyklí, že vás všude přijímají první. Ale zde jsou Židé bez práv, nejprve pro ně udělám, co je třeba. Židé, pojdte! Chci pro tebe udělat všechno!“

Potom mi byli svěřeni Židé. Musel jsem za ně podniknout požadované kroky jménem Rasputina.

Po Židech se Rasputin obrátil na ostatní prosebníky a teprve na konci recepce se zeptal, jaký je požadavek generálů.

Z toho je vidět, jak se Židům již podařilo oddělit Rasputina od jeho rasových druhů a pomalu zabíjet jeho rasové vědomí.

I tyto skutečnosti přirozeně přispěly k dalšímu prohloubení averze velkých kruhů ruského obyvatelstva ke startům.

Na druhé straně se Simanovič nyní postaral o to, aby se Rasputin mohl plně oddat svým vášním; protože pro něj bylo důležité udržovat starty v dobré náladě. S pomocí svých židovských přátel snadno

získal obrovské množství peněz, které spotřebovaly jeho opilecké radovánky a přátelství s prostitutkami.

Kde mohl, prosazoval touhu po postavení a averzi staretů k ruské aristokracii i k ostatním vládnoucím vrstvám Ruska. Žid proto s pohrdavým potěšením popisuje Rasputinovo chování s ohledem na výše uvedené kruhy:

V aristokratických salonech se choval s neuvěřitelnou drzostí a nonšalancí. Byla to zvláštní podívaná, když se kolem opilého sedláka rojily ruské princezny, hraběnky, slavné herečky, mocní ministři a hodnostáři. Choval se k nim jako k lokajům a služebným. Při sebemenší provokaci nadával aristokratickým dámám tím nejobscénnějším způsobem, jaký by ve stájích sotva našel schválení. ... Vůči společnosti dámám a dívkám se choval nanejvýš nestydatě a přítomnost manželů či matek ho ani v nejmenším nerušila. Jeho gesta by sama o sobě urazila i prostitutku. Zřídka se však stávalo, že by lidé ukázali, že jim ublížil. Báli se, a proto mu lichotili.

Pokud šlo na druhou stranu o touhy Židovky, pak se sám Simanovič jako rasový soudruh postaral o to, aby se k ní starets nemohly přiblížit příliš blízko, ale na druhé straně její touhy byly splněny.

Zvláště významný je zde případ Židovky Lippertové.

Židovský lékař Lippert se stejně jako stovky tisíc dalších ruských občanů stal německým válečným zajatcem. Ale zatímco manželky všech ostatních válečných zajatců, kteří neměli žádnou ochranu, musely trpělivě čekat na návrat svých manželů domů, Židovka Lippertová – příbuzná židovské manželky bývalého ruského premiéra hraběte Witte – se obrátila na Židovka Simanovičová s žádostí o provedení výměny jejího manžela za propuštění německého válečného zajatce.

Simanovič ji nasměroval k Rasputinovi, který Židovku okamžitě přijal v přítomnosti svého soukromého tajemníka. Navzdory počátečnímu odporu se tehdy Rasputin nechal přesvědčit, aby Židovce doručil následující dopis ministru zahraničí Sasonovovi, známému odpůrci staretů: „Drahý příteli, pomozte muži chřadnoucím v němčině válečné zajetí! Schvalte dva Němce a požadujte jednoho Rusa! Bůh pomůže při záchraně našich krajanů. NowychRasputin.“

Paní Lippertová tento dopis osobně předala ministrovi, ale obdržela pouze vyhýbavou odpověď. Když však po týdnu ministr neučinil žádné konečné rozhodnutí, obrátila se paní Lippertová znovu na Rasputina, který jí dal tento nový dopis: „Poslouchejte, pane ministře. Poslal jsem ti husu, řekl jsi jí bůhví co. Nech to plynout, udělej to, pak bude všechno v pořádku. Pokud ne, dám ti pěstí do žeber, řeknu to milému muži a ty utečeš. Rasputin.“

Slova „řeknu to milému muži“ znamenají podle Simanoviče, že Rasputin měl v úmyslu o případu informovat přímo cara.

Paní Lippertová předala tento dopis také osobně ministru Sasonovovi. Sasonov, rozzuřený Rasputinovým nestydatým dopisem, vykřikl: „Mám mít radost z takových dopisů od dobrodruha, jako je Rasputin? Kdybys nebyla dáma, prostě bych tě vyhodil.“ Nato si Židovka dopisy vyžádala zpět. Ministr však tuto žádost nejprve odmítl. V důvěře v pomoc Rasputina, který si její aféru přivlastnil, pohrozila ministrovi, že půjde přímo za Rasputinem a sdělí mu průběh rozhovoru.

Pokud jde o pokračování rozhovoru, Simanovič hlásí s plným vědomím židovského triumfu:

Sasonov se zastyděl. "No, nechme toho," řekl po chvíli váhání, "byl jsem bez sebe. Prosím, nedělejte si z toho hlavu. Řekněte otci Grigorimu, že to byl jen můj vtip. "Podle mého názoru," poznamenala paní Lippertová, "by bylo lepší, kdybyste Rasputinovi zavolal hned." Rychlá změna Sasonova hlasu jí neunikla. "Víš, že mění ministry jako rukavice." Zvedla telefon, zavolala Rasputinovi domů a požádala ho, aby přišel k telefonu. Potom předala sluchátko ministrovi. "Pošleš mi tak pozoruhodný dopis, Grigori Jefimoviči," řekl Sasonov, "zlobíš se na mě?" "Proč?" odpověděl Rasputin. "Je mi to jedno." Ublížil jsi mi. Neodporujte mi, chceme být přátelé." Diskuse skončila po několika objasňujících informacích smířlivou Rasputinovou poznámkou: „Budu s vámi přáteli; Takové dopisy jsem ještě nikomu nenapsal.“

Po čtrnácti dnech byl Žid Lippert již v Petrohradě, zatímco nesčetní ruští váleční zajatci, kteří byli předem vypsáni, museli marně čekat na vyřízení své žádosti o výměnu. Židovstvo opět zvítězilo a přineslo důkaz, jak mocné postavení již získalo díky podpoře Židy zotročeného Rasputina.

Rasputin sice znovu prosadil svou vůli, ale na druhou stranu si vytvořil nové nelítostné nepřátele.

Vliv na jeho židovského tajemníka byl každým dnem větší, takže se kolem něj vytvořily dobrodružné fámy. Brzy se mělo za to, že se Simanovič stal ministrem pro židovské záležitosti, a brzy se tvrdilo, že byl aktivní jako agent amerických Židů.

Ale tyto fámy měly faktické pozadí. Mezinárodní židovstvo se totiž domnívalo, že nastal vhodný okamžik k tomu, aby využilo současné tísně Ruska – která byla podmíněna obrovskou krvavou obětí a nepopsatelnou bídou ruského lidu – a vymohlo z nešťastné země dalekosáhlé ústupky Židům.

Pokud se Žid Simanovič v této záležitosti přísně mlčí, jiné zdroje však poskytnou dostatečné informace o těchto židovských pokusech o vměšování.

Ch. 32: Rasputin plánuje revoluci

Když Rasputin konečně došel k přesvědčení, že car Mikuláš II. zůstane za všech okolností věrný svým závazkům vůči spojeneckým mocnostem a navíc odmítne sjednat s Německem zvláštní mír, učinil zoufalé rozhodnutí.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Mluvil se svým soukromým tajemníkem Simanovičem a prohlásil, že zbývá pouze jedna možnost zahájit mírová jednání s Německem a touto jedinou možností je rozpoutání revoluce. "Jedině tak by se Rusko mohlo osvobodit od závazků vůči svým spojencům."

Rasputin považoval vojenskou a politickou situaci Ruska za tak temnou, že si přál cara za všech okolností donutit k ukončení války. Simanovič skutečně tvrdí, že car věděl o těchto přípravách revoluce a skutečně je podporoval.

Ale řada dalších zdrojů — například Francouzi Gilbert Maire[B2] a Gabriel Gobron[B3] — přesvědčivě vylíčí, že car Mikuláš II. nebyl o tomto plánu vůbec informován, ale že Rasputin plánoval donutit cara po úspěchu revoluce k uzavření zvláštního míru.

Dokonce i francouzští a angličtí velvyslanci hlásí v souladu s bezpodmínečnou věrností cara Mikuláše II. jeho spojencům. Anglický velvyslanec Buchanan se dokonce domníval, že „Nikdy jsme neměli opravdovějšího přítele a spojence než cara Nicholase“. Sir Samuel Hoare napsal: „Pokud obětoval své ruské přátele, nikdy nenechal své spojenecké bratry ve zbrani na holičkách.

Na druhou stranu Simanovič mlčí o hlavním důvodu, který pro něj byl rozhodující při prosazování revoluce shora: okamžité vyřešení židovské otázky ve prospěch Židů. O této skutečnosti nás ale informuje Francouz Gilbert Maire, který byl o chystané revoluci informován výborně.

Podle jeho zprávy Rasputin vyvinul politický program, který byl Simanovičem rozhodujícím způsobem ovlivněn, dokonce rozpracován.

Program měl následující obsah: 1. Uzavření separátního míru; 2. Rozsáhlá agrární reforma, jejímž cílem bylo rozdělení státního a církevního pozemkového majetku rolníkům a především těm, kteří se účastnili války; a 3. Emancipace ruských Židů.

Současně Gilbert Maire také zmiňuje, že Rasputin o všem informoval svého smrtelného nepřítele prince Jusupova.^[B4] přesně podle tohoto plánu. Ale tato slepá důvěra a nerozvážnost urychlila jeho pád do značné míry. Prozradil totiž svému nepříteli své nejtajnější plány.

Ale Rasputin byl toho názoru, že současná situace je zvláště vhodná pro plánované svržení vlády. Uspořádal podrobnou konferenci, na kterou pozval ministra vnitra Protopopova a generály Chabalova, Globačova a Nikitina. Bylo rozhodnuto shromáždit v Petrohradě spolehlivé mladé vojáky a důstojníky a navíc v ulicích Petrohradu prostřednictvím vhodných vybraných lidí vyvolat potravinové nepokoje.

Vojáci pak lidi bez potíží rozpráší. Ale mohli bychom informovat naše spojence: Čelíme revoluci.

Pokud by se tak stalo, nic víc by podle Rasputina nestálo v cestě mírové dohodě. Stará obchodní smlouva s Německem by pak byla obnovena a Polsko uznáno jako nezávislý stát. Rusko by získalo části východní Galicie, zatímco provincie Baltského moře by byly postoupeny Německu.

Ale tento plán byl brzy znám v Petrohradě. Simanovič si myslí, že agentka poslance Gučkova Laptinskaja tuto diskusi odposlouchala a zapsala.

Ale zatímco přípravy na tuto revoluci ještě probíhaly, Rasputin byl zavražděn a tím byl celý plán ukončen.

Ch. 34: Konec Rasputina

Rasputinův židovský soukromý tajemník s největší starostí pozoroval další vývoj věcí, i když postupně dosáhl cíle svých židovských přání. Rasputin mu totiž krátce před smrtí oznámil, že se car rozhodl přijmout opatření ke zlepšení situace Židů. Ministři již dostali pokyny k odstranění omezení pobytových práv Židů. Podobně byla zavedena opatření pro rozšíření židovských práv.

O všech těchto opatřeních byli informováni i židovští delegáti Ruska. Židovstvo se tedy mohlo spokojit se svým obhájcem Rasputinem. Ale nenávisť vůči Rasputinovi v předních vrstvách Ruska byla tak velká, že Simanovič se právem musel obávat o život staretů. Jeho špióni mu také brzy přinesli informace o připravovaném pokusu o atentát na Rasputina.

Simanovič měl skutečně vždy vynikající vztahy s herními kluby v Petrohradě, které navštěvovaly přední osobnosti. Prostřednictvím jednoho ze svých špiónů, který pracoval v ‚Ruském národním klubu‘, se brzy dozvěděl o tajných schůzkách v tomto klubu:

Uvedl, že známý antisemitský poslanec Purishkevichtam působil jako předseda. Dále se jednání účastnili velkovévoda Dmitrij Pavlovič, hrabě Tatišev, mladý princ Felix Jusopov, bývalý ministr vnitra Chvostov, reakční poslanec Šulgin a mnoho mladých důstojníků. Můj zdroj neznal jména důstojníků. Celou dobu se v tomto řízení hodně mluvilo o Rasputinovi. Občas byla zmíněna jména anglického velvyslance Buchanana, cara a carevny. Plánovalo se něco tajného, mluvili o někom, kdo musí být vyhozen.

Simanovič z této zprávy vydedukoval, že probíhá spiknutí proti carovi a Rasputinovi, v němž byl Puriškevič vedoucím mužem. Okamžitě informoval Rasputina. Poté byla tato setkání nepřetržitě sledována.

Simanovič získal cenné informace o plánovaném spiknutí prostřednictvím svého kolegy Evsey Buchstaba a lékaře, jehož jméno neprozradí. Neboť Puriškevič byl léčen tímto lékařem. Ten během léčby obratně obrátil rozhovor na Rasputina. Puriškevič bezstarostně prohlásil, „že Rasputin už brzy nebude přebývat mezi živými. Přeji si osvobodit ruský lid od Rasputina.“ "Uvidíte," uzavřel Puriškevič, "co se stane za tři dny."

Simanovič o tom okamžitě informoval starety, požádal ho, aby informoval carevnu, a dodal: „Spiklenci vás chtějí nejprve zabít, ale pak by byl na řadě i císařský pár.

Ale Simanovič se oprávněně obával o svůj život, protože Puriškevič byl také jeho smrtelným nepřítelem. Plný úzkosti proto učinil Rasputinovi následující návrh, aby mu zachránil život:

Car se nyní musí od vás oddělit. Pouze touto obětí lze zabránit revoluci. Pokud jste mimo cestu, vše se uklidní. Postavil jste proti sobě aristokracii a celý národ. Řekněte tátovi a mámě (to jest carovi a carevně), že by vám mohli dát milion anglických liber; pak bychom oba mohli opustit Rusko a usadit se v Palestině. Tam můžeme žít v míru. Také se vážně bojím o svůj život. Kvůli tobě mám teď hodně nepřátel. Ale já chci žít.

Tento návrh, který je doslovně převzat ze Simanovičovy knihy, plně odhaluje skutečný charakter tohoto Žida. V okamžiku nebezpečí požaduje po Rasputinovi, aby se otočil zády ke své ruské vlasti a nechal mu car darovat 20 milionů marek, aby spolu se Simanovičem mohli vést poklidný život v Palestině.

A v jakém překrucování faktů se Simanovič vyžívá! Kdo tehdy odcizil Rasputina ruskému lidu? Nikdo jiný než jeho židovský tajemník Simanovič, jeho tajný rádce, kterému se Rasputin se vším svěřoval a jehož radami se bohužel řídil až příliš často!

Rasputin byl samozřejmě těmito varováními a návrhy silně ovlivněn, ale odmítl je s důvěrou ve svůj vliv a svou moc.

Ve skutečnosti se jeden důstojník hned po tomto rozhovoru během kolotoče pokusil zastřelit Rasputina. Ale nebojácně se Rasputin podíval důstojníkovi – který na něj už položil revolver – do očí, takže ten znovu revolver sklopil a střelil se do hrudi. Tento pokus o atentát selhal a Rasputin se navzdory všem varováním z okolí považoval za zcela bezpečného.

O jeho smrti už ale bylo rozhodnuto. Spiklenci nebyli s tímto neúspěšným pokusem o atentát nijak spokojeni.

Téhož dne se Simanovič dozvěděl, že Rasputin byl pozván na čaj u velkovévody. Znovu varoval Rasputina a upozornil ho na nebezpečí. Báł se totiž, že Rasputin padne do pasti prince Jusupova a velkovévody Dmitrije Pavloviče. Ale Rasputin zahodil všechna tato varování a řekl své sekretářce: „Nikdo mi nemůže zakázat, abych tam šel. Počkám tady na toho 'malého'. On mě vyzvedne a půjdeme spolu.“

Simanovič se ho zeptal, kdo je ten „malý“, ale je pozoruhodné, že Rasputin mu své tajemství neprozradil. Další pokusy zadržet ho rázně pokrčil rameny.

Dokonce i carevna a Vyrubová, které Simanovič informoval, ho varovaly před pozváním a naléhavě ho požádaly, aby zůstal doma. Všechna tato varování zůstala neúspěšná.

Kvůli bezpečnosti byl dům obklíčen agenti politické policie, kteří měli příkaz nepustit Rasputina z domu. Ale Rasputin zrušil i tato bezpečnostní opatření, dal jim peníze a požádal je, aby odešli, protože si přál spát. Odešli a nechali Rasputina samotného.

Kolem půlnoci zavolal Rasputin své sekretářce a oznámil mu, že navzdory všemu jde k „malé“. Zároveň slíbil, že mu zavolá ve 2 hodiny. Simanovič na toto volání čekal marně. Za úsvitu jel plný zlověstných představ do Rasputinova domu. Startéři se ještě nevrátili. Navzdory všem varováním narazil na smrt.

Simanovičova vyšetřování byla brzy úspěšná. Policejní konstábl, který měl službu v paláci prince Jusupova, mu podal následující zprávu:

Neznámý muž mu dal padesát rublů a prohlásil, že je Puriškevič, člen Dumy, a zavraždil Rasputina. "Osvobodil jsem Rusko od tohoto monstra," prohlásil Puriškevič. „Byl přítelem Němců a chtěl mír. Nyní můžeme pokračovat ve válce. Měl bys být také věrný své vlasti a mlčet."

Další vyšetřování odhalilo, že se vedle Puriškeviče účastnili velkovévoda Pavlovič a princ Jusupov a také některé další osobnosti ruské vysoké aristokracie.

Přestože byl Rasputin těžce zasažen mnoha kulkami, nezemřel okamžitě. Spiklenci pak muže v bezvědomí odvěkli do auta, odjeli na předem vybrané místo na Něvě, protože nebylo zamrzlé, a hodili ho sem do vody. Po dlouhém hledání tam mrtvolu konečně našli.

Rasputin byl zavražděn v noci z 29. na 30. prosince 1916.

Car, který byl ve své hlavní kanceláři, byl informován telegramem a okamžitě se vrátil. Rasputinova mrtvola byla tajně pohřbena v kapli v Carskoje Selo za přítomnosti císařské rodiny a Vyrubovy.

Rasputinova smrt uvrhla celou císařskou rodinu do největšího smutku a nouze. Sám car byl přesvědčen, že po Rasputinově smrti bude nevyhnutelně následovat i jeho pád. Důležitou roli zde sehrála Rasputinova závěť, ve které stanovil následující chmurné proroctví:

Pokud mě zabijí nájemní vrazi a dokonce i moji bratři, ruští rolníci, ty, ruský caro, se nemusíš ničeho bát. Zůstaňte na svém trůnu a vládněte. A ty, ruský care, nemusíš mít o své děti žádné starosti. Budou vládnout Rusku po staletí.

Ale jestli mě zabijí bojaři, aristokraté, a prolili mou krev, vaše ruce jsou znečištěné mou krví a nebudete si umýt ruce od krve 25 let. Opustíte Rusko. Bratři povstanou proti bratrům a budou se navzájem zabíjet a honit a během 25 let už v zemi nebude žádná aristokracie.

Caro ruských zemí, uslyšíte-li kostelní zvony, které vám oznamují, že Grigorij byl zavražděn, měl byste vědět: Pokud to byli vaši příbuzní, kdo provedl vraždu, pak nikdo z vaší rodiny, tedy vaše děti a příbuzní, zůstanou naživu déle než dva roky, budou zabiti ruským lidem.

Ale Žid Simanovič se zmocnil všech literárních pozůstatků Rasputina. Dokázal tedy významným způsobem ovlivňovat cara a carevnu až do vypuknutí ruské revoluce na základě údajných písemných pokynů Rasputina, které se měly týkat osobních

záležitostí. Tímto způsobem byl dokonce i mrtvý Rasputin využíván pro židovské cíle, dokud mezinárodní židovstvo nesvrhlo cara z jeho trůnu.

Ale Simanovičovi se po různém jmění podařilo opustit Rusko a vzít s sebou velký poklad klenotů a hojné množství peněz, protože jeho poslání ve službách mezinárodního židovstva bylo zcela splněno.

Poznámky

[A1] Tuto práci přeložil do angličtiny Delin Colón jako *Rasputin: The Memoirs of his Secretary*, 2013.

[A2] Jan z Kronštadt (1829—1909) byl ruský pravoslavný arcikněz a po ruské revoluci v roce 1905 stoupenec monarchistického, protikomunistického a protižidovského hnutí Černé stovky a také čestný člen Svazu ruského lidu.

[A3] Hermogenes (1858-1918) byl biskupem Saratov a Caricyn v roce 1903 a od roku 1917 biskupem Tobolska a Sibiře. Byl zastáncem Černých stovek a Svazu ruského lidu. Spřátelil se s Rasputinem, když ten navštívil Petersburg v roce 1905, ale kolem roku 1911 se s ním odcizil.

[A4] Sergej Trufanov, hieromonk Iliodor (1880-1952), byl mnich a kněz ruské pravoslavné církve, který byl zbaven v roce 1912. Vydal biografii Rasputina nazvanou *Šílený mnich Ruska: Život, vzpomínky a vyznání Sergej Michajlovič Trufanoff* (New York, 1918).

[A5] Svaz ruského lidu byla nacionalistická politická strana, která trvala od roku 1905 do roku 1917. Její polovojenské síly byly tvořeny černošskými stovkami.

[A6] Marie Raspoutine, *Román mého života* (Paříž, 1930).

[A7] Velkokníže Nikolaj Nikolajevič (1856–1929) byl ruský generál během první světové války a v roce 1924 se stal vůdcem protisovětského monarchistického hnutí v exilu.

[A8] Velkokníže Petr Nikolajevič (1864–1931) se stejně jako jeho manželka zajímal o okultní doktríny; velkokněžna Militza představila carevně nejprve francouzského léčitele jménem Nizier Philippe a poté Rasputina.

[A9] Nikola I, Petrovič-Njegoš (1841–1921) byl posledním panovníkem Černé Hory. Pět z jeho dcer se provdalo za prince a krále.

[A10] Hrabě Sergej Witte (1849–1915) byl jmenován prvním předsedou vlády Ruské říše v roce 1905 po ruské revoluci téhož roku.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

[A11] Starší, mnišský vůdce ruské pravoslavné církve.

[A12] Rusko-japonská válka byla vedena v letech 1904 a 1905. Bitva o Port Arthur (Mandžusko) V únoru 1904 začala tato válka.

[A13] Memorbuch neboli Pamětní kniha Židů připomíná různé židovské mučedníky a uvádí seznam zemí, ve kterých byli Židé pronásledováni.

[B1] Zdá se, že to poskytuje důvěryhodnost tvrzení některých vědců, že Rasputinovo příjmení bylo Nowych.

[B2] Gilbert Maire, *Raspoutine* , Paříž, 1934.

[B3] Gabriel Gobron, *Rasputin a ruské orgie* , Paříž, 1930.

[B4] Princ Felix Jusupov (1887-1967) byl jedním z hlavních spiklenců při vraždě Rasputina. Po vraždě chtěla carevna jeho a velkovévodu Dmitrije Pavloviče zastřelit, ale car poslal Jusupova na jeho panství v Belgorodu a velkovévodu Pavloviče na frontu do Persie. Yusupov napsal zprávu o vraždě v *La fin de Raspoutine* (1927).

[B5] Vladimír Purishkevich (1870-1920) byl monarchista, antikomunista a antisemitský politik, který pomáhal formovat černošské stovky a byl jedním ze zakladatelů Svazu ruského lidu. Souhlasil s tím, že se připojí ke spiknutí prince Jusupova, protože věřil, že Rasputin a německá carevna brání Rusku v šancích na vítězství v první světové válce.

[B6] Z Wikipedie: Bojar nebo bolyar byl příslušníkem nejvyššího postavení feudální šlechty v mnoha státech východní Evropy, včetně Kyjevské Rusi, Bulharska, Ruska, Valašska a Moldávie a mezi pobaltskými Němci.

(Opětovně publikováno z The Occidental Observer se svolením autora nebo zástupce)

[← Úvod do dvou pojednání o Židech a...](#)

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

• Kategorie: [Historie](#) , [Ideologie](#) • Štítky: [Carové](#) , [Židé](#) , [Rasputin](#) , [Rusko](#) , [2. světová válka](#)

[Nedávno od autora](#)

[Související kusy od autora](#)

[Souvisejícího zájmu](#)

[Ron Unz](#)

[Andrew Joyce](#)

[← Úvod do dvou pojednání o Židech a...](#)

Skrýt 17 komentářů [Zanechat komentář](#)

Komentující ignorovat ... sledovat Endorsed Only

Oříznout komentáře?

1. Thomas Faberříká:

Velmi zajímavé. Také věrohodné.

Je tedy možná spravedlivé říci, že ruská revoluce by se nemusela odehrát, nebýt Rasputinových přímluv ve prospěch Židů.

- **Odpovědi:** @Wokechoke

Odpovědět Souhlasím/Nesouhlasím/atd. This Commenter This Thread Hide Thread

2. Haxo Angmarkříká:

díky za to, nevěděl jsem, že Rasputin byl šabatový gój.

- **Odpovědi:** @Notsofast

Odpovědět Souhlasím/Nesouhlasím/atd. This Commenter This Thread Hide Thread

3. Verymuchaliveříká:

28. června 2023 ve 22:14 GMT • před 10,4 dny • 100 slov ↑

I did peruse the Wikipedia article about Rasputin. No mention of Simanovich. Too right, you will say. Many of the references for the article are Jewish Historians.

I thank Mr Jakob for this article. It may be that Simanovich is truthful. On the other hand, all of the principals were dead. Self promotion, exaggeration and vaingloriousness are not only Jewish characteristics. But, I am sure Mr Jakob would agree, this whole issue needs proper investigation. (Sadly, not that we'll get that any time soon)

- **Replies:** @Florian The Caretaker

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

4. Notsofast says:

@Haxo Angmark

does this mean you're going to take his poster down?

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

5. Florian The Caretaker says:

June 28, 2023 at 10:42 pm GMT • 10.4 days ago • 500 Words ↑

@Vermuchalive

<https://verlagsgruppebohlinger.de/shop/aron-simanowitsch-der-zar-der-zauberer-und-die-juden/>

Translation:

Aron Simanovich: The Tsar, the Magician and the Jews

Memoirs of the Secret Secretary Grigory Rasputin

The following pages read like a fairy tale from the Arabian Nights. We see a powerful ruler, surrounded by princes and minions, by sorcerers and magicians, in the midst of the turmoil of the World War, just before the collapse of the mighty Empire.

We get to know the tsar and the tsarina in their human hopes and worries, in their anxiety about the heir to the throne, in their touching awkwardness in the face of life, nevertheless proudly and steadfastly striding to the end of the lonely path of imperial divine nobility.

The images that unfold before our eyes could also have grown on the soil of the Orient, in Persia or Arabia. And yet they are not the product of a lavish imagination, but reality, events of our 20th century, directly connected with the German fate through the tremendous experience of the World War.

The reality of history is always more interesting than the fairy tale, world history more paradoxical than any legend. The chronicle of the tsars has never lacked captivating characters and plots.

It seems to me that some of these eyewitness accounts add important details to our previous knowledge: the incomprehensible collapse of all state authority around 1916/17, the complete failure of the emperor, the assassination of Rasputin, the last ministerial appointments, intimacies from the lives of the ruling couple, and much else has hardly been described in the same vividness before.

The key to many inexplicable events can be found in these records, some of which can be traced back directly to Rasputin, the closest confidant of the imperial couple. Despite their author, our memoirs in many cases have a greater historical value than the mostly smug, mendacious and astonishingly short-sighted accounts of once "leading" Russian statesmen.

However, the importance of the book is not limited to the fact that it adds a peculiar work to our memoir literature. Rather, we are confronted here with those dark forces that ultimately brought about the downfall of the tsarist state and that are again at work today, largely destroying it. This gives the book a very contemporary significance.

It is a peculiar thing that the powerful secretary of Rasputin is the Jew Aron Simanovich: a highly gifted, worldly-wise, if completely uneducated man, nevertheless one of the very few in the midst of the Russian chaos who really

knows what he wants. Through Rasputin this full-blooded Jew gets influence on the “autocrat of all Russians”, even becomes omnipotent himself in the darkest hours of the world war.

About his Jewish goals, about his methods and tricks he chats in unrestrained openness. In the Russian original edition he has titled his book unvarnished “Rasputin and the Jews”. Of course, he does not tell everything, as he occasionally confesses, but so much that the attentive reader learns enough. Thus one of the most rare self-testimonies of modern Judaism has come into our possession. And one already understands why everything was done to let this work disappear from the public again as quickly as possible.

Jewish author reveals about Rasputin. Publishing house for holistic research and culture; Edition: (Reprint of the 1943 edition) (1994). 294 pages

• **Thanks:** Franz, Richard B

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

6. Wokechoke says:

June 29, 2023 at 2:25 am GMT • 10.3 days ago • 100 Words ↑

Simanovich was proper little Jacob & Joseph rolled into one
Kosher package!

He is mentioned in the biography by this geezer Professor
Douglas Smith. Generally Rasputin is considered a victim of crazy
agenda's he wasn't sophisticated enough to control.

But your thesis fits alright. A clever Jewish chief of staff would be
able to get what he wanted.

Watch Video At: <https://youtu.be/DwRJ1MwwDDY>

Reply/Agree/Disagree/Etc. This Commenter

7. Wokechoke says:

@Thomas Faber

You would have to see what Yusopov's motives for murdering
Rasputin were, I guess.

8. Jabber says:

@Wokechoke

I agree that Rasputin was a target. Interesting how Putin takes the last part of his name.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

9. Rebel Roy says:

June 29, 2023 at 8:59 am GMT • 10.0 days ago • 100 Words ↑

Great article and an excellent subject. Read several books on Rasputin and gleaned that he was working on behalf of the Jews and advocating for them. As always it was the female (Czar's wife) who let this monster into the Christian Czar's inner circle and fell for his utter nonsense. I always thought that without Rasputin the influence of real religious men could have been felt. In fact, several in particular were raising the alarm about the Jews and I believe could have headed off disaster had they been listened to. But no the Czarina (like most women) is only attracted to the message of the Serpent. I now want to reread my books and find the names of those who tried to warn of Rasputin and the Jews. Thanks for your efforts, I thoroughly enjoyed reading it.

• **Replies:** @Wokechoke

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

10. Thomas Faber says:

June 29, 2023 at 11:15 am GMT • 9.9 days ago • 100 Words

@Wokechoke

It is just speculation on my part, of course.

My thinking was that Rasputin apparently was essential in bringing non-artisan Jews into the cities – and some of those who came have probably been of an active revolutionary bent. But more importantly, it sounds like he was a cause of splitting and destabilization of the Russian aristocracy – and perhaps a more unified Russian ruling class would have been able to stop the Revolution when it broke out, or prevent it altogether. As far as I know, Tsar Nicholas was already working on a lot of concessions for the peasantry, especially land reforms; and if that process would have had time to play out, perhaps the dissatisfaction of the lower classes would have been dispelled before it could be effectively harnessed by the revolutionaries.

• **Replies:** @Wokechoke

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

11. Wokechoke says:

June 29, 2023 at 11:35 am GMT • 9.9 days ago • 100 Words

@Rebel Roy

The resentment toward Rasputin was based around two things:

1. Antiwar, anti ww1 specifically. He held that position before this secretary came along.
2. Low born origins.

Also

Rasputin was ignored on policy 99% of the time. He had no influence on actual policies at any point that I can tell of.

The Ohkrana could have killed the secretary at any point without any fuss.

Would Yusupov have been aware of Rasputin having a Jewish secretary? Or cared? Did Yusopov ever claim he'd thwarted a Jewish coup? Seems like his actions did the opposite.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

12. Wokechoke says:

June 29, 2023 at 12:20 pm GMT • 9.8 days ago • 100 Words ↑

@Thomas Faber

Rasputin appeared to have cared deeply about Nicholas. My take on Rasputin is that Nicholas could hear what a smart Siberian peasant type had to say and then promptly ignore suggestions if he liked.

That's kinda the king's job.

Yusupov was an Oxford graduate with connections to known MI6 operatives in St Petersburg. Surely it was more about killing off antiwar voices at court?

• **Replies:** @Thomas Faber

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

13. Thomas Faber says:

June 29, 2023 at 3:59 pm GMT • 9.7 days ago • 100 Words ↑
@Wokechoke

I wouldn't presume to know if Rasputin's murder was primarily because he was anti-war. You may be right, but I would guess otherwise.

Rasputin may have cared deeply about Nicholas – I believe that is correct – but that does not mean that he was particularly wise; and from the descriptions from the article, about his drunken revels and controversial private life, as well especially as his coarse manners towards high society – with a Jewish secretary and his advocacy for Jews in a society that distrusted Jews – I cannot but think that he must have been a deeply destabilizing figure in the high society where he moved (in a classically Christian country), *especially* since he was also a favorite of the Tsar himself.

A curious case, he is. I guess it is with good reason he has remained a figure of interest.

14. Wokechoke says:

@Thomas Faber

It's quite the reverse. Rasputin was a rustic, he became popular in the imperial capital and learned about how to be debauched among the Aristocrats. The stories about his sexual conquests among bored countesses are sort of appealing. Mostly gossip though.

Have you seen Yusopov's room at Jesus College? Any idea what the posh boys who went/go there get up to?

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

15. Wokechoke says:

@Thomas Faber

Yusupov was a Tartar with a great deal of German ancestry and a double barreled English surname including Elston....and was also a crossdressing homo. Not particularly strong Orthodox identity. Certainly not a defender of traditional propriety either.

• **Replies:** @Thomas Faber

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

16. Thomas Faber says:

June 30, 2023 at 8:20 am GMT • 9.0 days ago • 100 Words ↑

@Wokechoke

Well, you have studied the matter more than me, it sounds like. I recently got some books about Rasputin, because I was curious about him; but have not yet read them. I have heard the stories, of course, and noted his apparent healing powers, and also by his extreme hardiness, taking several bullets, and still living. I have also heard that there is/was strong dislike for him in Russia – and have heard it claimed that he was partly to blame for the fall of the empire. My guess is that there might be some truth to that, after reading this article.

Maybe Yusupov was jealous of Rasputins popularity too?

• **Replies:** @Wokechoke

ReplyAgree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

17. Wokechoke says:

@Thomas Faber

Very hard to understand Yusopov without looking at his friendship with Oswald Rayner a friend at Oxford who also was present in St Petersburg. Rayner was there to eliminate Rasputin.

Reply Agree/Disagree/Etc. This Commenter This Thread Hide Thread

← Introduction to Two Treatises on Jews a...

Leave a Reply -

Remember My Information Why?

Email Replies to my Comment

Submitted comments have been licensed to *The Unz Review* and may be republished elsewhere at the sole discretion of the latter

 Subscribe to This Comment Thread via RSS Přihlásit se k odběru všech komentářů Alexandra Jacoba přes RSS

Mýtus americké meritokracie • 2h45m

Jsou přijímání elitních univerzit založeny na meritokracii a rozmanitosti, jak se tvrdí?

Ron Unz

• 256 Comments

Americká Pravda: Popírání holocaustu • 2h8m

Analýza historie kontroverzního hnutí

Ron Unz

• 2,327 Comments

American Pravda: Pochopení druhé světové války • 2h31m

Utvářející událost našeho moderního světa

Ron Unz

• 1,488 Comments

Americká Pravda: Zvláštnosti židovského náboženství • 55m

Překvapivé prvky talmudského judaismu

Ron Unz

• 1,661 Comments

Chanda Chisala

• 561 Comments

Naše americká Pravda • 31m

Velká média přehlížela komunistické špiony a Madoffův podvod. Co jim dnes chybí?

Ron Unz

• 161 Comments